

# БІЛІВСЬКИЙ МОНАСТИР – МІСЦЕ ПАЛОМНИЦТВА ДО ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ



У 1927 році в хаті 63-річної мешканки Білівських Хуторів Степаниди обновилася ікона. Вона носить назву «Прикликання загиблих». Сьогодні навіть дослідники називають її чудотворною. На честь ікони на Білівських Хуторах було побудовано церкву. З цієї нагоди православні монахи з Афону, що в Греції, передали новозбудованому храму ще одну реліквію – ікону «Достойна є». Її хресним ходом несли зі станції Клевань до Білівських Хуторів. Зараз вона зберігається в місцевій церкві «Різдва Пресвятої Богородиці».

Про дивовижну історію ікони «Прикликання загиблих», як і про інші незвичайні явища, у ці новорічні і різдвяні дні читайте в нашій публікації «Право на чудо».

»7



На задньому плані справа – ікона «Достойна є».

# ПРАВО НА ЧУДО



У Євангелії від св. Матвія, як і в інших Євангеліях багато говориться про властивість Ісуса творити чудо. Зокрема (св. Матвій, 15, 30-31), сказано: «І прийшло до Нього багато народу йачони з собою кричох, сліпих, німих, калік і багато інших, і кляли їх біля ніг Ісуса, і Він зцілюв їх. Так що люди дивувались, бачучи, що нім розмовляють, каліки зцілені, криві ходять, а сліпі бачать...»

Слово чудо, з релігійної точки зору, означає явище, викликане надприродними силами, яке суперечить законам природи, несе в собі щось надзвичайне, гідне подиву.

В недавні роки суцільного атеїзму, людьми, які вірили в надприродні сили, навшуляли ярлики «фанатиків», «мракобісів» і тому подібне. Але ширю віруючі добре знали і знають, що таке страх Божий, тому брехня і підтасовка в подібних питаннях — скоріше виняток, ніж правило. Цілком можливо, що чудо з'являється тільки там, де є духовна необхідність для його прояву, і де воно досягає певної духовної мети. Тому кожна людина має право на чудо. Але не підлягає осуду і ті, котрі стверджують: «Чудес на світі не буває».

## ОБРАЗ БОЖОЇ МАТЕРІ «ПРИКЛИКАННЯ ЗАГИБЛИХ»

Історія цієї ікони простіше розповсюджується за часів російсько-турецької війни 1677-1878 рр. Тоді Росія прийшла на допомогу болгарському православному народу, який довівся ка століть перебував під пануванням Османської імперії. Це панування супроводжувалося справжнім геноцидом проти болгар.



Ігумен Білівського монастиря о.Микита біля чудотворної ікони «Прикликання загиблих» у Свято-Різвній церкві Білівських Хуторів, де зараз зберігається ця православна святиня.

Лише в 1876 році турки вивезли їх 30 тисяч. Ця причаша не обминула тоді ні жінок, ні старих, ні дітей.

Із Білівських Хуторів на військову службу був призваний селянин Йосип. Наш земляк пройшов всю війну і залишився живим, не отримавши жодної поранення. Солдат вважав, що його захистила від смері ікона Божої Матері, яку він врятував в одному із понівчених православних храмів. Турки, які сповідували іслам, знищили у цьому храмі всю церковну утвар, лише одна ікона залишилася неушкодженою. Її взяв собі Йосип. Вона залишалася при ньому під час важких маршів і атак. І в роки кулі дісно обминали солдата з далекого українського сена.

По війні Йосип повернувся додому. Привіз він з собою і ікону. Нього особливого за нею не помічали. Коли підросла дочка Степаніда і виходила заміж, батьки благословили молодих цєю іконою. А після весілля подарували її молодим. Що чудо відбулося з милості Божої Матері.

Чудесне зцілення недужих цєю іконою. А після весілля подарували її молодим. Що чудо відбулося з милості Божої Матері. Чудесне зцілення недужих цєю іконою. А після весілля подарували її молодим. Що чудо відбулося з милості Божої Матері.

ки, вона випала з рук, і коро на над головою Богородиці розбилася».

Місцеві мешканці заздують про багато чудес, пов'язаних з іконою. В кінці 20-х років минулого століття в ці краї приїхав енергійний священик Млітон. Він вирішив побудувати новий храм і чернецький скит. Для цього потрібні були будівельні матеріали, а грошей на них не вистачало. В Рівному діяв цегельний завод, його власник-єврей почув про потребу церкви і вирішив, що буде безкоштовно доставляти цеглу на будівництво храму, сподіваючись, що чудотворна ікона допоможє зібрати його важку хвору дочку. Чудо здійснилося. Дочка одужала.

Вже при радянській владі було вирішено закрити на Білівських Хуторах церкву при скиті і відкрити в ній сільський клуб. Одного разу сюди приїхала кінопересувка. Зібралася вся місцева молодь, бо в ті часи кіно тут було справді в новинку. Був присутній і дільничий міліціонер. Кіномагніт довго длубався в апараті, але в нього нічого не виходило. І раптом екран засвітився, але на ньому з'явилися не кінокадри, а зображення Матері Божої. У присутніх це викликало великий страх і всі розбіглися. Міліціонер навіть подав рапорт про своє заляпання, а пізніше охрестив своїх дітей.

Однак місцева влада не могла змириться з іонуванням чудотворної ікони, адже атеїзм —

## ТУРИНЬСЬКА ПЛАЩАНИЦЯ — САМА ЗАГАДКОВА РЕЛІКВІЯ ХРИСТІЯНСЬКОГО СВІТУ

Плащаниця — це тканина, в яку, за переказами, учні загор-

Ісус. Разом з тим, діячі Відродження підкреслювали, що факт наявності плащаниці, яка не має відношення до Ісуса Христа, не заперечує християнства.

Ісус. Разом з тим, діячі Відродження підкреслювали, що факт наявності плащаниці, яка не має відношення до Ісуса Христа, не заперечує християнства.



Церква Різдва Пресвятої Богородиці на Білівських Хуторах. Січень 2005. Своєю ініціативою вона зберегла тільки тому, що колишня влада не хотіла допустити будівництва у с. Білів церкву під такою ж назвою на місці раніше спаленої німцями під час війни. Із самого початку вона носила ім'я в честь Ісуса.

Один з представників районної влади отримав наказави вивести ікону з Білівських Хуторів. Коли він наближався на візку до хати, де зберігалася ікона, його немов хтось оклинув. Він озирнувся, але назад вже повернути голову не міг. В такому положенні його і привезли в лікарню. Згодом чоловік одужав, але після цього випадку ікону заглипили в спок.

А це відбулося не так давно, в 1953 році. Б одній мить була гарна дочка. Одного разу її викрали. Батьки пошукати, щоб знову даремно не шукали. Мовляв, вона буде жити в достатку, ще і батькам допомогає. Мати і батько, які не змирилися із важкою втратою, багато часу проводили в молитвах перед чудотворною іконою. І раптом, через два тижні, дочка повернулася. Виявляється, викрадачі шукали гарну дівчину для поповнення чийогось гарему в одній із східних країн. Дівчину тримали замкненою в одному із приватних будинків і тільки вночі, під охороною, виводили на прогулянку на подвір'я, оточене високим парканом.

За два дні до від'їзду за кордон, під час прогулянки, дівчина раптом почула жіночий голос: «Зараз тобі потрібно тікати». Вона відчула, як розтинилися руки, охоронця. Постійно зачинена хайртка стояла нафстік. Поруч з нею вона побачила стовпу до неї спиною жінку, лише при виході помітила її обличчя: жінка показувала їй шлях. Так вона була врятована. Плащце дівчина втіла свою ратувальницю на ікону, про яку ми ведемо мову.

Вже в нашій дні архієрей Рівненський Варфоломій вирішив обнови ти ризин на іконі. Але як тільки було прийняте це рішення, ікона сама розпочала інтенсивно обвиватися. Пресвята Богородиця немов сама турбується про своє убрання.

XX століття з його науковими і технічними можливостями дало суперечкам про справжність плащаниці новий напрямок. Все почалося з фотографії, зробленої в 1898 році під час чергової демонстрації плащаниці. Безмежно здивований фотограф, який проявив пластинку, виявив, що багате новими деталями зображення має характер негативу, тобто темними на ньому є ті ділянки, які на звичайному знімку були б світлими і навпаки. Відкриття дісно викликало подив, оскільки до винайдення фотографії сама ідея негативного зображення була невідома.

На початку XX століття, вивчивши фотознімки плащаниці, професор порівняльної анатомії Сорбонні і Дельфз зробив висновок, що обличчя і тіло на фотографіях до найменших дрібниць анатомічно абсолютноточні. Більше того, вчений виявив характерні риси померлого задувника і підткання крові, характерні саме для розбитого поповнення.



Білівська монастирська «кимова» церква, у якій сповідку зберігалася ікона «Достойна», і де нині здійснюють богослужіння черниці Білівського монастиря.

Чоловік Степаніди загинув під час Першої світової війни. Залишилася вдова з дівчиною однією. В 63 році вона мавіло повністю осліпла, але в ілюратом в ній з 10 на 11 квітня 1927 року сталося чудо. Вогненний стовп світла надхатив стару навіспілої священика знамом чудесного ослелення ікони «Прикликання за-

гиблих». Першими це помітили діти Степаніди. Наступного ранку про чудо знало все село. Обновлення ікони тривало 5 днів. Найбільш інтенсивно — 12 квітня. Дійшла ця чутка і до польської влади, адже Рівненщина в ті часи належала Польщі. Католицькі священики спочатку не надрали цьому випадку особливого значення. Але все-таки в хаті Степаніди побували представники влади з Варшави. Всі

були проведені по фотографіям під час експозиції плащаниці в 1931 році. Більшість патологоанатомів прийшла до висновку, що зоб-

» 10



